

ZAKARIÁS 11-12.

A mai alkalommal az Igének egy egészen bámulatos részéhez érkeztünk. Kérlek imádkozzatok, hogy az Úr megadja nekem a tömörség ajándékát! A bibliai próféciaik rendkívül izgalmas területéhez érkeztünk ma a Bibliában - azokról az eseményekről kezdünk olvasni, amelyekre az utolsó időkben kerül majd sor. Bizonyos próféciaik már most megvalósulófélben vannak, mások pedig a közeljövőben valósulnak majd meg. Mielőtt jobban belemerülnénk az utolsó idők eseményeibe, hadd mondjam el, hogy Zakariás próféta könyvének 11. fejezete, ahová most elérkeztünk, Jézus első eljövételéről szól, illetve arról, hogyan utasítják el Jézust az emberek, és hogyan adják el harminc ezüstért. Jézus ezt így fogalmazta meg: *„Én az Atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be, ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok”* (János 5:43). Itt a 11. fejezetben tehát az igaz pásztorról olvashatunk, akit elutasítottak, illetve a hamis pásztorról, akit viszont befogadnak, sőt követni fognak az emberek. Nézzük tehát a 11. fejezetet! Ebben a fejezetben a próféta először is azt a pusztítást jövendöli meg, amit a római birodalom hoz a zsidó népre – megfosztva őket kormányzási joguktól és hatalmuktól. A római megszállás északról indult, majd Libánonon keresztül vonultak dél felé, míg végül körülvették Jeruzsálemet, lerombolták a várost és a templomot, és lemészároltak több mint egymillió zsidót. A próféta tehát ezzel az északról jövő megszállással kezdi a 11. fejezetet: *„Tárd ki kapuidat, Libánon, hadd eméssze cédrusaidat a tűz! Jajgassatok, ciprusok, mert ledőltek a cédrusok, elpusztultak a hatalmas fák! Jajgassatok Básán tölgyei, mert földre dőlt a rengeteg erdő. Pásztorok jajszava hangzik, mert elpusztult pompás legelőjük”* – olyan pásztorok ezek, akik Jeruzsálemben uralkodtak, vagyis itt konkrétan a zsidó nép vezetőiről van szó – *„Oroszlánkölyök ordítása hangzik, mert elpusztult a Jordán bozótja!”* (1-3. vers).

„Így szól az én Istenem, az Úr: Legeltesd a levágni való juhokat, amelyeket megvásárlóik levágnak, és nem tartják azt bűnnek, eladóik pedig ezt mondják: Áldott legyen az Úr, mert meggazdagodtam! Pásztoraik sem szánják őket” (4-5. vers). A vezetők elnyomták a népet, de szemernyi büntudatot sem éreztek emiatt. Elhanyagolták pozíciójukból fakadó kötelezettségeiket a néppel szemben, visszaéltek kiváltságos helyzetükkel, szellemi elnyomás alatt tartották az embereket, mindezen keresztül pedig meggazdagodtak. Jézus Krisztus eljövételének idejére a papság megromlott - ne feledjük, hogy a papok is az uralkodó réteghez tartoztak az írástudókkal együtt. Bár a zsidó nép római fennhatóság alatt állt, alapvetően a nép felett a főpap és az állítólagos lelki vezetők uralkodtak. Maga a rendszer meglehetősen korrupt volt. Jézus is felemelte ellene hangját, ezért is ellenségeskedtek vele a vallási vezetők, és ezért kívánták olyan elszántan a halálát. Emlékeztek, amikor Jézus bement a templomba, kötélből ostort készített, felforgatta a pénzváltók asztalait, és kikergette őket a templomból? Jézus akkor ezt mondta: *„Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik: ti pedig rablók barlangjává*

teszitek?” (Máté 21:13). Tulajdonképpen azt történt, hogy a pénzváltók a templomon belül elindították saját kis üzleti vállalkozásukat, és mivel monopolhelyzetben voltak, üzletük igen jövedelmezővé vált. A pap csak és kizárólag a templomi ezüstsekelt volt hajlandó elfogadni az emberektől, hogy a templom kincstárába helyezze, akkortájt azonban római érmék voltak forgalomban. Az emberek mégis hiába próbáltak római érmét felajánlani a templomban – csak a templomi sekelt fogadták el! Így hát, ha valaki adakozni akart az Úrnak, nem volt más választása: római pénzérméjét templomi sekelre kellett váltania. Ezért is voltak ott a pénzváltók a templomban, és szép kis üzletet kovácsoltak az egészből. A pénzváltók ott ültek a templom kapujában, és készségesen átváltották mindenki római érméjét templomi sekelre, de persze olyan átváltási árfolyamon, hogy az hatalmas nyereséget hozzon az ő konyhájukra! A pénzváltók tulajdonképpen az emberek vágyából húztak hasznot, hogy Istennek adjanak, hogy Istennel találkozzanak és dicsérjék őt. Nem meglepő, hogy Jézust feldühítette ez a gyakorlat, sőt utálatos volt a szemében. Az emberek állítólagos lelki vezetői saját vagyoniuk gyarapítására visszaéltek pozíciójukkal! Ugyanez a gyakorlat dívott a templomban árult galambok és bárányok esetében is. Kint az utcán is lehetett kapni galambokat pár fillérért, de ha valaki ilyen galambot vitt be a paphoz, hogy az áldozatként bemutassa Istennek, a pap addig vizsgálgatta, amíg csak talált rajta valami hibát, majd visszaadta azzal, hogy nem felelt meg a követelményeknek. Így az emberek rákényszerültek arra, hogy jóval magasabb áron a templomi árusoktól vásároljanak galambot. A templomi árusok egy jellel is ellátták saját galambjaikat, így amikor azok a pap kezébe kerültek, a jel láttán a pap automatikusan elfogadta őket. Láthatjuk, hogy ez esetben is arról volt szó, hogy egyesek igyekeztek hasznot húzni az emberek Isten utáni vágyából. Ez mindig is utálatos volt, és mindig is utálatos lesz az Úr szemében! Jézust ez már akkor is dühítette, és még ma is dühíti. Jézus ma sem elnézőbb azokkal, akik az emberek vallási vágyaiból próbálnak hasznot húzni, mint akkor volt.

Ebben a próféciaiban tehát az Úr felemeli hangját azok ellen, akik lényegében tönkretették az embereket, de cseppet sem volt büntudatuk miatta. Magukban ezt mondogatták: „Áldott legyen az Úr, mert meggazdagodtam! Isten gazdaggá tett engem!”. Tulajdon pásztoraik sem szánták meg a népet, Isten ezért kijelenti, hogy ő sem szánja többé az ország lakóit. *„Én sem szánom többé az ország lakóit! – így szól az Úr. Én kiszolgáltatom az embereket egymásnak és királyuknak, darabokra szaggatják az országot, és én nem mentem meg őket”* (6. vers). Más szóval, az Úr megjövendöli, hogy eljön majd a római hadsereg, kiveszi a hatalmat Izráel kezéből, és a zsidókat elüldözi földjükről. Isten pedig nem menti meg őket és nem irgalmaz nekik azon a napon, hanem megengedi, hogy a római csapatok Isten ítéletének eszközei legyenek azok ellen, akiket elnyomtak tulajdon pásztoraik, kiknek vezetni kellett volna a népet. Majd az Úr így folytatja: *„Legeltetem hát a leölésre szánt juhokat, azaz a megnyomorgatott juhokat, és választék magamnak két pálczát, az egyiket nevezém szépségnek, a másikat nevezém egyességnek, így*

legeltetem a juhokat” (7. vers – Károli). Isten tehát azt mondja, hogy elkergeti a lusta, hamis pásztorokat, és ő maga gondoskodik majd a nyájról. Fogott tehát két botot, az egyiket elnevezte szépségnek, a másikat pedig egyességnek. *„És három pászort vertem el egy hónap alatt, mert elkeseredék a lelkeim miattatok, és az ő lelkök is megútála engem”* (8. vers – Károli). Az Úr tehát azt mondja, kölcsönösen megutálták egymást, és lelke elkeseredett, mert meggyűlöltek őt. *„Ezért azt mondtam: Nem legeltetek benneteket! Haljon meg, aki halálra való, pusztuljon, aki pusztulásra való, a megmaradtak pedig marják egymás húsát!”* (9. vers). *„És vevém egyik pálczámat, a szépséget, és eltörém azt, hogy felbontsam az én szövetségemet, a melyet az összes népekkel kötöttem”* (10. vers). A szépség természetesen nem más, mint Jézus Krisztus – Isten ezt a pálcát törte össze. Jézus Krisztus kereszthalálával Isten szövetsége Izráellel megtört. Többé nemcsak ők voltak a mennyei kegyeltek. Pál ezt mondta: *„Először nektek kellett hirdetnünk az Isten igéjét, mivel azonban ti elutasítjátok, és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre, íme, a pogányokhoz fordulunk”* (Apcsel. 13:46) – és azon a ponton Isten megengedte, hogy Izrael szeme megvakuljon. Isten szövetsége megtört, amikor a széttörték a szépséget – Isten meg is mondta, azért teszi, hogy megtörjön a szövetség, amely a törvényre épül, hogy többé ne a törvényeken keresztül közeledjenek Istenhez. Ha ezután közeledni akarnak Istenhez, úgy kell jönniük nekik is, mint mindenki másnak. Pál elmondja nekünk a Római levélben, hogy nincs közöttünk különbség – mindannyian vétkeztünk, híjával vagyunk Isten dicsőségének, és mindannyian hit által igazulhatunk meg. Most már csak a hiten keresztül mehetünk oda Istenhez, és jelenleg a zsidó népnek is azon az úton kell Istenhez mennie, amin a pogányoknak. Nincs többé olyan szövetség, ami csak rájuk vonatkozik, és aminek értelmében a törvényen keresztül járulhatnak Isten elé. Az a szövetség ugyanis érvénytelenné vált, amikor a szépséget, Jézus Krisztust összetörték. Ezért mondta Jézus: *„Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik a bűnöknek bocsánatára”* (Máté 26:28 – Károli). Isten egy új szövetségre lépett az emberekkel, a törvény régi szövetsége pedig elveszítette érvényességét – többé nem mehetünk a régi szövetség alapján Istenhez, és Isten többé nem fogadja el a régi szövetség alapján bemutatott áldozatokat. *„És felbomla az azon a napon, és így tudták meg az elsanyargatott juhok, a kik ragaszkodnak vala hozzám, hogy az Úr dolga ez”* (11.vers – Károli).

„Akkor ezt mondtam nekik: Ha jónak látjátok, adjátok meg béretem! De ha nem, akkor tartsátok meg! Ekkor kifizették a béretem: harminc ezüstöt (12. vers). *„És monda az Úr nékem: Vesd a fazekas elé! Nagy jutalom, a melyre becsültek engem. Vevém azért a harmincz ezüst pénzt, és vetém azt az Úrnak házába, a fazekas elé”* (13. vers – Károli). Milyen bámulatos prófécia ez Jézus Krisztus elárulásáról. Jézust Júdás adta ki harminc ezüstért – ennyire becsülték az értékét. Az Igében azt olvassuk, hogy Júdás felkereste a főpapot, és megkérdezte, mennyit kap azért, ha a kezükbe adja Jézust, ők pedig harminc ezüstöt ajánlottak neki. Ebben a próféciaiban látható, hogy Isten előre megjövendölte az árat, sőt azt is,

hogy a harminc ezüstöt a fazekas elé vetik, majd az Úr házába. Sokan egyébként úgy tartják, Júdás Iskariótes nem vádolható Jézus árulásával, mert lényegében csak arra törekedett, hogy Jézust kényszerpályára állítsa – Júdás megelégedte a várakozást, hogy Jézus végre megalapítsa országát, így elhatározta, maga indítja be a dolgokat. Úgy tervezte, megadja Jézusnak a kezdőlökést azzal, hogy elárulja, mert így Jézus rákényszerül, hogy hatalmát bizonyítsa, és országát megalapítsa. Akkor majd ő lehet az új ország elnöke, vagy a kincstárnoka. János evangéliumában olvasunk arról, hogy ő felelt az erszényért – a görög eredetiben szereplő megfogalmazás szerint pedig rendszeresen pénzt lopott az erszényből. Júdás Iskariótes elárulta Jézust, de amikor Jézust keresztre feszítették, rádöbrent, hogy terve nem valósult meg – az imént már említettem, hogy sokak szerint mi lehetett a terve -, így visszavitte a harminc ezüstöt és megvallotta, ártatlan embert árult el. De csak ezt a választ kapta: „Mi közünk nekünk ehhez! Ez a te problémád!”. Úgyhogy Júdás a földre dobta a harminc ezüstöt, kiviharzott, és így kiáltott: „Ezennel a ti problémátok!”. Majd megbánta tettét, és felakasztotta magát. A visszadobott pénz most már valóban az ő problémájuk volt, mert vér tapadt hozzá, így nem teheték vissza a templom kincstárába. Ez volt az egyik szabályuk – vérdíj nem kerülhetett a kincstárba. Ezért megvásárolták a Fazekasmezőt az idegenek számára temetőnek – így beteljesedett Zakariás próféciaja.

Hadd tegyek fel nektek egy kérdést: szerintetek mekkora a valószínűsége annak, hogy 500 évvel az adott esemény előtt ezt valaki ilyen pontosan eltalálja? Hány emberrel találkoztok történelmi tanulmányaitokban, akit harminc ezüstért árultak el? És azok közül, akik esetleg most az eszetekbe jutnak, hány esetében mondhatjuk, hogy később a harminc ezüstöt visszavitték, és a földre dobták az Úr házában? Majd hány esetben használták a pénzt arra, hogy Fazekasmezőt vásároljanak belőle? Mindez egyetlen emberre mutat. Az egészben az az érdekes, hogy több aprócska részlet is van benne, ami még valószínűtlenebbé teszi a sikeres előzetes találgatást: lehet, hogy másokat is harminc ezüstért árultak el a múltban, de nem sok esetben hozták vissza a pénzt és dobták a földre a templomban, és bizony még annál is kevesebb esetben vásároltak ugyanazon a pénzen Fazekasmezőt! Ezek a részletek igencsak leszűkítik a kört, én pedig csak egy olyan emberről tudok a történelemben, akinek esetében a prófécia mindhárom apró részlete beteljesedett. Rendkívül érdekes prófécia ez Jézus Krisztusról, én pedig érdekesnek tartom megfigyelni, milyen az Úr hozzáállása ezekhez a történésekhez. Ez a prófécia 500 évvel az adott esemény előtt hangzik el – Isten ugye pontosan tudta, mi fog történni, hiszen Isten mindent tud. És bizony az Úr hangjában érződik a megvetés a történetekkel szemben: „Nagy jutalom, amelyre becsültek engem!”. Júdás hajlandó volt Urát harminc ezüstért áruba bocsátani - harminc ezüstért eladta kapcsolatát az Úrral. Ez egy tragédia. Hajlamosak vagyunk megvetni Júdás Iskariótest azért, hogy ilyen szörnyűségekre volt képes, és ilyen kevés pénzért eladta saját Urát. Pedig milyen sok ember van ma is a világban, akik ugyanolyan vétkesek, mint Júdás, mert eladják az Úrral való kapcsolatukat a legapróbb dologért is, amit az ellenség

felkínál. Az emberek eladják a lelküket törvénytelen kapcsolatokért és testi vágyaik kielégítéséért – fillérekért bocsátják áruba lelküket, és eladják az Istennel való kapcsolatukat. Jézus felteszi a kérdést: „*Vagy mit adhat az ember váltságdíjul a lelkéért?*” (Máté 16:26). Hihetetlen, mi mindenért oda nem adják az emberek a lelküket! Hihetetlen, mennyire olcsón adják a lelküket, és a lehető legértéktelenebb dolgokért feladják Jézus Krisztussal való kapcsolatukat. Sokszor emlegetjük a spanyol gyarmatosítókat, akik aprócska, értéktelen gyöngyöket adtak az indiánoknak aranyukért cserébe, és a Sátán is pont ezt teszi: aprócska üveggyöngyöket csillogtat meg az emberek előtt, kiváló szórakozást és nagy kalandokat, az emberek pedig hihetetlenül olcsón eladják neki lelküket.

„*Azután eltörtem a másik botomat is, az egyetértés nevűt, és ezzel felbontottam a testvéri viszonyt Júda és Izrael között*” (14. vers). Amikor az első bot, a szépség nevű eltört, a másik bot jelképezte a szövetséget. Most azonban megtört az a szövetség is, ami a zsidó nép és Isten között fennállt. Elutasították a szépséget, vagyis Jézus Krisztust, eladták őt, ezért Isten eltörte a botot, a szövetséget, a testvériséget Júda és Izrael között. Jézus maga mondta: „*Én az Atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be, ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok*” (János 5:43). Így a 15. versben Zakariás megjövendöli az Antikrisztus eljövetelét, akit a zsidók uralkodásának elején befogadnak majd, és messiásukként imádják. „*Azután ezt mondta nekem az Úr: Most még szerezz magadnak bolond pásztorhoz illő holmikát*” (15. vers). Jézus volt az igazi pásztor. Jézus azt mondta magáról, hogy Ő a Jó Pásztor, aki eljött a mennyből, de elutasították őt. Ezért azt mondja az Úr: „*Mert olyan pásztor fogok támasztani az országban, aki az elveszettekkel nem törődik, az elkóboroltakat nem keresi meg, a sérülteket nem gyógyítja, a fáradtaknak nem viseli gondját, de a kövéreknek a húsát megeszi, és körmeiket letördeli*” (16. vers). „*Jaj a mihaszna pásztornak, aki elhagyja a nyáját! Fegyver járja át a karját, meg a jobb szemét! Száradjon el a karja, vakuljon meg a jobb szeme!*” (17. vers). Érdekes jövendölés ez az Antikrisztusról, a bolond és lusta pásztorról, aki eljön, a zsidók pedig imádják őt. Hadd hívjam fel a figyelmeteket arra, hogy ma, 1982-ben, már adottak a feltételek Izraelben ahhoz, hogy az imént említett dolgok megtörténjenek. Számos rabbi Izraelben azon a véleményen van, hogy hamarosan eljön a Messiás. És ha megkérdezed tőlük, miről ismerik majd fel a Messiást, szinte egy emberként válaszolják: abból, hogy segíteni fog a zsidó népnek megépíteni a jeruzsálemi templomot. Sok ortodox zsidó – mindenekelőtt a Mia Shurim területén élők – úgy gondolja, Izraelnek mint államnak addig nincs létjogosultsága, amíg el nem jön a Messiás. Ezek az emberek egy anti-cionista álláspontot képviselnek, de várják megváltójukat, és meggyőződésük, hogy arról ismerik majd fel őt, hogy segítségükre siet a templom megépítésében. Az Ige pontosan ezt írja az Antikrisztusról! Az Ige szerint az Antikrisztus szövetségre lép majd a néppel, de később megszegi azt, amikor elmegy a jeruzsálemi templomba, és kijelenti magáról, hogy ő Isten. Ez a prófécia azt az eseményt is megemlíti, amikor valaki az Antikrisztus életére tör. Erről részletesebben a

Jelenések könyvének 13. fejezetében olvashatunk. Amikor az Antikrisztus megjelenik a színen, bámulatos csodákra lesz képes. Pénzügyi zseni, ügyes tárgyalófél lesz – értelmes és békés megoldásokat talál majd a világ számos problémájára. Európában jelenleg egy hatalmas békemozgalom van kibontakozóban, és egyre növekszik. Európaszerte több százezer ember vonul fel a békét hirdelve – ez jelenleg a biztonságot leginkább fenyegető tényező Nyugat-Európában. Az Antikrisztus is egy békemozgalom égisze alatt érkezik majd – hízogó szavakkal békét hirdet, és megoldja a gazdasági problémákat, melyek nyomorgatják az embereket. Hitlert is az akkori Németország gazdasági problémái juttatták hatalomra. Amikor egy ország gazdasága romokban hever, a kormány pedig tehetetlen, kétségbeesésükben bárkire nyitottak az emberek, aki bármiféle ésszerű, elfogadható választ kínál. Olyankor még egy Hitlert is vakon követnek, bármilyen bizarr ötletei vannak is, mert megoldásokat ígér az embereknek. Németország gazdasági hanyatlása teremtette megfelelő feltételeket ahhoz, hogy Hitler hatalomra kerülhessen, ma pedig azt látjuk, hogy hasonló gazdasági problémák vannak kialakulófélben Európában – az emberek megoldást várnak majd, és békére vágnak, az Antikrisztus pedig mindezt ígérve jelenik majd meg a színen.

Eljön az a pillanat, amikor valami megpróbál az Antikrisztus életére törni. Először úgy tűnik, sikeres a próbálkozás, az Antikrisztus mégis csodával határos módon túléli a merényletet a Jelenések 13-ban. Itt Zakariás könyvében pedig arról olvashatunk, hogy a ellene elkövetett merénylet eredményeként jobb szemére megvakul, fél karja pedig elsovad. Erre persze örömmel kiálthatnánk: „Nagyszerű! Akkor legalább majd be tudjuk azonosítani!”. Hát, remélem, hogy én már nem leszek itt, amikor az Antikrisztus megjelenik! Ha te akkor még itt leszel, azonosítsd csak nyugodtan, de azért ne feledd, mit ír az Ige: *„A törvénytíprás titokban már folyik, csakhogy annak, aki azt most még visszatartja”* – vagyis a Szentlélek – *„el kell tűnni az útból. És akkor jelenik meg nyíltan a törvénytípró (...) Mert ennek a törvénytíprónak az eljövedele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával”* (1Thessz. 2:7-9). Az egyház tehát már nem lesz itt, amikor az Antikrisztus felfedi magát. Én nem is az Antikrisztust várom, hanem Jézus Krisztust, aki visszajön értem. Szerintem bizarr dolog, hogy a Sátán megpróbálja rábíni az embereket, az Antikrisztus eljövedelét várják, és őt próbálják beazonosítani, ahelyett, hogy az emberek inkább Jézus Krisztus eljövedelét várnák. Jézus sem azt mondta, hogy az Antikrisztust kéne keresnünk-kutatnunk, hanem így szolt: *„Amikor pedig elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közeledik a megváltásotok”* (Lukács 21:28). Mintha azt mondaná: „Engem várjatek, mert eljövök értete!” Nekünk pedig valóban őt kéne várnunk. Érdekes próféciát találunk tehát Zakariás könyvében az Antikrisztusról. Ezzel ki is keveredtünk a ködből egy napsütötte tisztásra - egy dicsőséges időszakhoz érteztünk, hiszen Zakariás utolsó látomása a dicsőséges új korszakról szolt, Isten királyságának koráról a földön. Az elkövetkező fejezetben újra meg újra a következő kifejezéssel találkoztunk: „azon a napon” –

ez a bevezetője annak a számos lenyűgöző dolognak, ami Isten országát jellemzi majd, illetve a nagy ítéletet, amely megelőzi Isten országának létrejöttét.

12. fejezet: *„Fenyegető jövendölés. Az Úr igéje szól Izráelről. Így szól az Úr, aki az eget kifeszítette, a földnek alapot vetett, aki lelket adott az emberbe”* (1. vers). Frances Shäfer szerint fontos, hogy amikor Istenről beszélünk, magyarázzuk meg, mit értünk alatta, mert az Isten kifejezés oly sok mindent jelenthet oly sok embernek, így sokan nem is igazán értik, melyik istenről beszélünk. Frances Shäfer ezért azt ajánlja, hogy amikor Istenről beszélünk, valamilyen úton-módon próbáljuk definiálni őt, tehát mondjuk például, hogy az örökkévaló Isten, a mennynek és földnek teremtője, mert így egyértelművé válik, kiről beszélünk. Érdekesnek tartom, hogy a fent említett első versben sem pusztán Úrnak nevezi magát Isten, hanem hozzáteszi: *„az Úr, aki az eget kifeszítette, a földnek alapot vetett, aki lelket adott az emberbe.”* Ebből ugye világos, kiről van szó! Ő az Úr mindenek felett, Ő a Teremtő. Ő fesztette ki az eget, Ő teremtette meg a földet, Ő teremtette az emberbe annak képességét, hogy megismerje Istent, és közösségben legyen vele. Az Úr tovább definiálja magát, és így folytatja: *„Íme, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet a körülötte levő népek számára. Júdára is rákerül a sor, amikor ostromolják Jeruzsálemet. Azon a napon majd súlyos kővé teszem Jeruzsálemet minden nép számára: aki föl akarja emelni, mind megszakad bele, még ha összefog is ellene a föld minden népe”* (2-3. vers). Hadd mondjam el, hogy szerintem ezek az állapotok uralkodnak ma Izraelben. Először is, Izrael teher a körülötte lévő népek számára, és Izráelt ellenséges erők veszik körül minden oldalról. Egyiptommal ugyan született békeszerződés, de az is csak egy szalmaszálon függ. Azon a napon, amikor Izrael államként megalakult – az ENSZ határozat értelmében-, azonnal megtámadta Szíria, Jordánia és Egyiptom, és fennhatóságuk alá vontak bizonyos területeket. Az azt követő háborúban, amikor Izrael kis országa az ellenség jelentősen nagyobb létszámú haderőivel találta szembe magát, Izrael elsöprő győzelmet aratott és szinte legyőzhetetlennek tűnt. 1967-ben, amikor Izrael csatába szállt Egyiptommal, Jordániával és Szíriával, az egyiptomiakat vissza tudták szorítani egészen a Szezi-csatornáig. Emellett az egész Gólán-fennsíkot elfoglalták Szíriától, és teljes Ciszjordániát Jordániától mindössze hat nap leforgása alatt. Jeruzsálem félelmet keltett a környező népekben, és azok, akik ujjat húztak vele, darabokra hullottak. Izrael győzelmei Isten munkájának eredményei voltak, bár a zsidók ezt nem ismerték el. Az 1967-es győzelmük után elbizakodottá váltak és legyőzhetetlennek tartották magukat. Emlékszem, az ott élők büszkén számoltak be nekünk akkortájt zseniális harci stratégiáikról, nagy erejükről és bátorságukról. Ha pedig felvettem, hogy Isten segítségével győztek, csak kigúnyoltak. Pedig ki is tagadhatná, hogy nem Isten keze volt a Gólán-fennsík elfoglalásában? Emlékeztek, mi is történt akkor? Tűzszünetet kértek, közben viszont elfoglalták Ciszjordániát és egészen a Szezi-csatornáig húzódo területeket, és éppen Szíria felé vonultak, hogy elfoglalják a stratégiai fontosságú Gólán-fennsíkot is –

mindezt azért, hogy amikor a tűzszünet életbe lép, jelenlétükből kifolyólag hozzájuk kerüljenek ezek a területek. Izrael igyekezett késleltetni a tűzszünet beálltát, hogy minél nagyobb részt elfoglalhassanak a Gólán-fennsíkban. Közben Szíria felismerte, hogy veszésre áll, ezért egyre erősebben követelte az azonnali tűzszünetet. A damaszkuszi rádió pedig, hogy a világot lenyűgözze, hirdetni kezdte, hogy az izraeli csapatok már Damaszkusz utcáin harcolnak. A Gólán-fennsíknál csatázó parancsnokok is a damaszkuszi rádió hamis híreit hallgatták, hogy az izraeli csapatok bevonultak Damaszkuszba és a város utcáin harcolnak. Ez persze nem volt igaz, az egész csak propaganda volt, ennek hallatán azonban a szíriai tankok parancsnokai szépen sorjában elhagyták a tankokat, az izraeli megfigyelők pedig csak annyit láttak a levegőből, hogy a Gólán-fennsíkra felvonult szíriai katonák menekülni kezdenek Jordánia irányába, mert a damaszkuszi rádióban azt hallották, hogy Damaszkusz hamarosan elesik. Úgy gondolták, ezzel végül, így elmenekültek Jordániába. A légi megfigyelők persze jelentették, hogy a katonák menekülőre fogták a dolgot. Így pár napot még sikerült késleltetni a tűzszünetet, Izrael pedig egy ezer négyzetmérföldnyi területet tudott elfoglalni a Gólán-fennsíkban, mert Szíria hirtelen visszavonult. Az izraeliek ekkor ejtőernyős egységeket szállítottak oda, és ott húzták meg a határt, ahol csak akarták. Amikorra tehát érvénybe lépett a tűzszünet, mindaz a terület, ahová az ejtőernyős egységek eljutottak, Izrael kezébe került. Amikor azt olvassuk az Ószövetségben, hogy az Úr összezavarta Izrael ellenségeit, hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ez az ószövetség Istenére volt csupán jellemző. De hát napjainkban is pontosan ez történik! 1967-ben is ez történt.

Az 1973-as háború már máshogy zajlott, mert az arabok jobb felszereléssel, és jobb kiképzéssel rendelkeztek. A Szovjetunió több ezer tisztet és több milliónyi dolláros felszerelést és fegyvereket küldött Szíriának és Egyiptomnak, és felkészítette őket egy megsemmisítő háborúra. Egyébként Szovjetunió vezényelte le az Izrael elleni 1973-as háborút, amelyet Yom Kippúr napján indítottak. Kezdetben hatalmas sikereket értek el, és bizony csaknem sikerült is elpusztítaniuk Izraelt 1973-ban. Volt néhány kritikus nap, amikor szalmaszálon függött az ország sorsa. Izrael eleinte komoly csapásokat szenvedett. A Szezei-csatorna mentén betonbunkereket építettek, és létrehozták az úgynevezett Barlev-vonalat, amit mindenki áttörhetetlennek tartott. Az ellenség mégis áttört rajta - a szíriaiak betörték a Gólán-fennsíkra, és másfél kilométerre megközelítették az ott elhelyezkedő izraeli főhadiszállást. Az 1973-as háború után a zsidó nép hozzáállása drámai fordulatot vett – többé nem érezték magukat legyőzhetetlennek. Rádöbentek, hogy csaknem elpusztultak. Országuknak, álmuknak majdnem vége lett. Mi magunk is észrevettük azokban az emberekben a változást, akikkel már az 1973-as háború előtt is beszélgettünk, majd pedig utána. A zsidó nép nem érezte magát többé legyőzhetetlennek – féltek. Pedig Isten mennyire megvédte őket 1973-ban, és kezükbe adta a győzelmet! Rendkívül érdekesnek és fontosnak tartom az Úr kijelentését itt Zakariás próféta könyvében: „Ha összefog is ellene a föld minden népe.” Figyelték az

ENSZ-határozatokat az elmúlt években? Az egész világ szinte egy emberként elítéli Izraelt. Még az USA is bizonyos esetekben Izrael ellen szavazott, elítélve őket bizonyos tetteikért: például azért, mert településeket hoztak létre Ciszjordániában, illetve mert megtámadtak egy atomreaktort Irakban stb. „Ha összefog is ellene a föld minden népe” – Izrael szinte teljesen egyedül áll a világban. Az USA már Truman elnök idejétől kezdve – sőt, még azt megelőzően is – hűséges szövetségese Izraelnek. Az 1973-as háború után viszont az arabok új fegyvert vettek kezükbe: az olajat, és zsarolni kezdték az országokat. Olajbojkottal fenyegetőztek, hogy hatást gyakorolhassanak az USA külpolitikájára, mi pedig 1973 után a saját bőrünkön tapasztaltuk, mit jelentene az olajhiány, amikor hosszú órákon át kellett a benzinkutaknál sorakoznunk. Azóta is folyamatosan élnek az olaj eszközével – egyre emelik az árakat, világméretű inflációt és gazdasági visszaesést eredményezve. Azzal fenyegetnek bennünket, hogy ha továbbra is Izraelt támogatjuk, nem kapunk tőlük több olajat – vagyis arra kényszerítenek bennünket, hogy drasztikusan változtassunk az Izraellel való kapcsolatunkon. Mi pedig tudjuk, hogy fenyegetéseiket komolyan gondolják, illetve hogy egy ilyen lépés a részükről háborúhoz vezetne, mert akkor kénytelenek lennénk katonákat küldeni a Közel-Keletre, hogy tovább biztosítsuk a létfontosságú olajellátást az országnak. Sokminden megváltozott tehát az évek során, és az USA is számos esetben a világ izraellel szembeni hozzáállását tette magáévá. A prófécia tehát beteljesedett: „Ha összefog is ellene a föld minden népe.” És bizony sokszor kényszerpályára kerülünk mint ország, mert többé nem az határozza meg kapcsolatunkat Izraellel, amit helyesnek érzünk, hanem a folyamatos olajellátás kényszere.

„Azon a napon – így szól az Úr – azzal verem meg őket, hogy a lovasok elvesztik a fejüket. Júda házáat ébren őrzöm, de a népek lovait vaksággal verem meg. Júda törzsfői ezt mondják magukban: Jeruzsálem lakóinak ereje Istenükben, a Seregek Urában van. Azon a napon olyanokká teszem Júda törzsfőit, amilyen a tüzes serpenyő a fahasábok közt, és amilyen a fáklya a kékék közt: jobbra-balra égetik a körülöttük levő népeket, de Jeruzsálem továbbra is békében marad a maga helyén” (4-6. vers). 1967-ben ez megvalósult: Jeruzsálem Izrael fennhatósága alá került, nem volt többé egy megosztott város, nem állt többé részben a jordán kormány fennhatósága alatt. Jeruzsálem újra egységes volt, és azóta egyre inkább kiterjesztette határait, például Jerikó felé is. Ahogy az ember elhagyja Betániát, 15 kilométerre tovább az úton, most, 1982-ben, egy hatalmas új települést talál, ami most már szintén Jeruzsálem része. Új házakat építettek Ciszjordánia területén is, egyre jobban benépesítik azt a földet. Ez mind a prófécia beteljesedése. Gyakran, amikor ezekről a dolgokról beszélünk, sokan úgy érezhetik, hogy arabellenesek vagyunk. De nem erről van szó: egyszerűen csak azt mondjuk, amit a Biblia megjövendöl. És pusztán annak ténye, hogy izgatottá válok, amikor egy bibliai próféciát látok megvalósulni, nem jelenti azt, hogy gyűlölöm az arabokat, vagy Jordánia ellen vagyok, vagy bármilyen népcsoport ellen. Nem, ez mindössze annyit jelent, hogy izgatottá válok, amikor látom, hogy az Igében írottak beteljesülnek. Azt sem jelenti ez,

hogy igazolni próbálom Izrael minden tettét. Pusztán arra szeretnék rámutatni, hogy az történik éppen most is, amit Isten előre megmondott, ezt pedig rendkívül izgalmasnak és lebilincselőnek találom.

„Először Júda sátrait szabadítja meg az Úr, hogy ne dicsekedjék Dávid háza, és ne dicsekedjenek Jeruzsálem lakói Júdával szemben. Azon a napon az Úr oltalmazza Jeruzsálem lakóit, és olyan lesz közöttünk még a botladozó is azon a napon, mint Dávid. Dávid háza pedig előttük jár, mint Isten, mint az Úr angyala” (7-8. vers). Ez az ígérés ismét arról az erőről szól, amit az zsidó nép Istentől kap majd a harcokban – még a legkisebb, a botladozó is olyan lesz közöttük, mint Dávid. „Dávid háza pedig előttük jár, mint Isten, mint az Úr angyala.” Mózes ötödik könyvében szintén találunk egy próféciát, ami ugyanarra az időszakra vonatkozik: egy kerget ezret, és kettő tízezret. Nemrégiben egy rendkívül érdekes könyvre bukkantam – a szerzője Heim Herzog, címe pedig Az engesztelés háborúja (War of Atonement). Hadd ajánljak figyelmetekbe egy másik író is, Lance Lambertet, aki pedig a Yom Kippúr napján kirobbant háborúról irt lebilincselő könyvet. Heim Herzog Az engesztelés háborúja című könyve részletesen leírja az 1973-as Yom Kippúr napján kitört háború számos csatáját. Herzog könyvében elmeséli, hogyan közelítette meg a szíriai hadtest az iraeliek főhadiszállását a Gólán-fennsíkon mintegy másfél kilométerre, amikor hirtelen megfeneklett az előrehaladás. Azon a ponton az izraelieknek mindössze egy működőképes tankjuk volt, amellyel kivonulhattak volna a szíriaiak ellen. Volt egy fiatal, 27 éves hadnagy, aki a szíriai támadás hallatán stoppal gyorsan felvitette magát a főhadiszállásra, jelentkezett a hadtestparancsnoknál, és azt mondta: „Tankparancsnok vagyok. Ha adnak nekem pár tankot, nekiindulok, és megpróbálom visszaszorítani a szíriai előrehaladást!”. A hadtestparancsnok erre azt válaszolta, sajnos csak egyetlen működőképes tankjuk van, de ha tud pár órát várni, két másik tankot is csatasorba tudnak állítani. Úgyhogy fogtak is pár tankot, kiemelték belőle a holttesteket, teletankolták, felfegyverezték, és a fiatal hadnagy három tankkal útnak indult. Körülbelül félúton, ahogy befordultak egy kanyarba, hirtelen megpillantották az egész szíriai hadtestet tetőtől-talpig felfegyverkezve – 100 tankkal! Hadnagyunk pedig ott állt három tankkal! Azonnal tüzet nyitott a szíriai hadtestre, és fel is robbantott néhány szíriai tankot, miközben a két másik tanknak is ő adta az utasításokat, hova lőjenek. Volt egy fülhallgatója, azon keresztül kommunikált a másik két tankkal, egy idő után azonban feltűnt neki, hogy nem válaszolnak, úgyhogy kikukucskált a tank tetején, és rádöbbsent, a másik két tankot felrobbantották a szíriaiak. Egyedül állt az egész szíriai hadtesttel szemben, úgyhogy menekülőre fogta a dolgot – elindult hegynek felfelé. A Gólán-fennsíknak azon a része kimondottan dimbes-dombos, úgyhogy ez a fiatal hadnagy elkezdett tankjával le-föl, le-föl száguldozni a dombokon: hirtelen felbukkant, lelőtt egy tankra, majd eltűnt a völgyben. Aztán hirtelen egy másik domb tetején bukkant föl, megint rálőtt egy tankra, és eltűnt. Így nyargalászott oda-vissza a dombokon, egyik tankot lőtte ki a másik után, miközben folyamatos jelentést küldött a főhadiszállásra, hogy egy újabb szíriai tankot sikerült

felrobbantania. A főhadiszálláson pedig a jelentés hallatán azt gondolták, hogy egy egész hadtestnyi tankot sikerült valahonnan szereznie a hadnagynak – nem tudták, hogy egyedül volt! Végül a szíriaiak is arra a következtetésre jutottak, hogy egy egész hadtestnyi izraelivel állnak szemben – mert hadnagyunk mindig egészen váratlanul más és más dombtetőn bukkant fel tankjával -, így a szíriai katonák visszavonultak. Egy tehát valóban százat futamított meg! és a legkisebb is olyan volt közülük, mit Dávid. És bizony egyik ilyen történetet mesélhetném a másik után! Volt például egy mesterlövész, aki több mint száz tankot vont ki a forgalomból úgy, hogy nem mozdult el posztjáról. Egyik alkalommal, amikor Izraelben jártam, kimentem erre a helyre a Gólán-fennsík: T62-es tankokat láttam mindenütt a mezőkön – a csata maradványai. Ahogy megvizsgáltam a tankokat, érdekesnek találtam, hogy minden tank páncéllemezén kellős közepén ugyanaz a horpadás volt: olyan fajta lövedéket használt ez a mesterlövész, hogy az először megolvasztotta a fémpáncélt, majd berobbant, mégpedig olyan hatalmasan, hogy felborította a tankot. A tank belsejében meg ott voltak a sisakok és egyéb felszerelések. Képzeljétek csak el, hogy ez a mesterlövész minden egyes tanknál pont a közepébe talált! Állítólag 114 tankot semmisített így meg.

„Azon a napon az Úr oltalmazza Jeruzsálem lakóit, és olyan lesz közöttünk még a botladozó is azon a napon, mint Dávid. Dávid háza pedig előttük jár, mint Isten, mint az Úr angyala” – ez történt 1967-ben és 1973-ban is. És elképzelhető, hogy hamarosan megint hasonló helyzet áll elő. Izrael már a libanoni határhoz összpontosította csapatait, Etan parancsnok figyelmeztette az önálló palesztin államért harcoló PLO-t, hogy a legkisebb provokációra támadnak, úgyhogy hatalmas jelenleg a feszültség, az izraeli hadsereg pedig készen áll a bevetésre. Úgy tűnik, a következő a terv: az egyik hadtest felvonul az Éla-völgybe, hogy elpusztítsa az ottani kilövőállásokat, a másik hadtest pedig megpróbálja körülzárni a dél-libanoni Tírusz és Szidón környéki PLO harcosokat, mert ki akarják őket űzni Libanonból. Terveik szerint Jordániába akarják hajtani őket – vagyis egyrészt a PLO-t, másrészt pedig a szíriaiakat akarják elűzni Libanonból, hogy visszaadják Libanont a libanoniaknak, és ezentúl békésen éljenek egymás mellett. Azután az is terveik között szerepel, hogy Jordániát palesztin állammá teszik, és a Ciszjordániában élő palesztinokat, akik saját országra vágnak, arra biztatják, költözzenek át Jordániába. Harmadsorban azt tervezik, hogy Izraelhez csatolják Ciszjordániát, ahogy korábban a Gólán-fennsíkot, ha pedig mindez nem tetszik Egyiptomnak, majd visszafoglalják a Sínai-félszigetet.

Így szól az Úr: *„Azon a napon meg fogok semmisíteni minden népet, amely Jeruzsálemre támad”* (9. vers). Ez pedig még távolabb mutat a jövőbe: *„Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könyörület és a könyörgés lelkét. Rátétekintenek arra, akit átdöftek, és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak”* (10. vers). Isten tehát kiönti majd Lelkét Izrael népére. Mikor is kerül erre sor? Ezékiel könyvében azt olvassuk, mindez akkor

történik, amikor Isten elpusztítja a betörő orosz hadsereget. Véleményem szerint amikor Izrael Libanon ellen vonul, majd kiűzi a szíriaiakat Libanonból, háború tör majd ki Izrael és Szíria között. Szerintem Oroszország is bekapcsolódik majd ebbe a háborúba, mert kiváló lehetőségnek tekinti, hogy bevonuljon a Közel-Keletre, így Ezékiel próféciája beteljesedik. Ebben az az érdekes, hogy erre hamarosan sor is kerülhet, ahogy a seregek gyülekeznek. Akár a következő hónapban megtörténhet mindez, most, 1982-ben. Ezek azok a dolgok, amiktől eláll az ember lélegzete, és az ember önkéntelenül is átgondolja a prioritásokat az életében. Annak pusztá ténye, hogy az izraeli hadtesteket mozgósították, a határhoz csoportosították, sőt két tartalékos hadtestet is fegyverbe hívta, mind azt mutatja, hogy a legkisebb provokációra készen állnak támadni. És az egész valóban oda vezethet, amit a Biblia megjövendölt, hiszen amikor Oroszország bevonul és Isten elpusztítja őket, az Úr azt ígéri, kiönti a Lelkét a népére. Ebben az ígérésben Ezékiás könyvében a Lélek kiöntéséről olvasunk csakúgy, mint Jóel próféta könyvében.

„*Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és a könnyörgés lelkét.*” Vegyük csak észre, hogy amikor Isten kiönti Lelkét, a Lélek mindig a megfeszített Úrra mutat: „*Rátékitenek arra, akit átdöftek.*” Jézus is azt mondta, hogy amikor eljön a Szentlélek, nem önmagáról tesz majd bizonyosságot, hanem Jézusról. Isten Lelke az, aki szüntelenül a keresztre irányítja az emberek figyelmét – üdvösségük egyedüli reménységére. A Lélek munkája a szívedben arra irányul, hogy odavigyen Jézus Krisztus keresztségéhez. „*Rátékitenek arra, akit átdöftek.*” És ahogy a keresztre nézünk, a Lélek elvezet bennünket a bűnbánatra: „*és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta, ahogyan az elsőszülött miatt szoktak.*” Milyen nagy lesz a gyász és a kesergés, amikor Izrael népe rádöbben, hogy elutasította a Messiást! Amikor Isten az ő Szentlelke által megnyitja a szemüket, ők pedig meglátják az igazságot, és felismerik, hogy elszalasztották az igazi Messiást. Micsoda gyász és kesergés lesz akkor a szívükben! Isten az ő Szentlelke által megnyitja a szemüket, ők pedig felismerik, mekkora hiba volt megfeszíteni az Urak Urát.

„*Azon a napon olyan nagy gyász lesz Jeruzsálemben, amilyent Hadad-Rimmónért szoktak tartani a megiddói völgyben*” – ez akkor történt, amikor Jósiás királyt, aki rendkívül sikeres és népszerű volt, megölték a megiddói csatában. Az emberek mélységesen gyászolták, mert népszerű király volt. Olyan nagy lesz majd egy nap a gyász Jeruzsálemben is, mint akkor, amikor a nép Jósiást siratta, aki elesett a megiddói csatában. „*Gyászolni fog az ország, külön-külön minden nemzetség: külön Dávid házának a nemzetsége, asszonyaik is külön, külön Nátán házának a nemzetsége, asszonyaik is külön, külön Lévi házának a nemzetsége, asszonyaik is külön, külön Simei nemzetsége, asszonyaik is külön. A többi nemzetség is mind, külön minden nemzetség, asszonyaik is külön*” (12-14. vers). Érdekesnek találom ezt az ígérést. „*Külön Dávid házának nemzetsége*” – tudtátok, hogy ma is élnek a zsidók között olyanok, akik

Dávid leszármazottai? Ők nem ugyan nem tudják magukról, mert a vérvonalakról szóló régi feljegyzések elvesztek, sőt idővel már nem is vezették őket – nem volt rá szükség Jézus születését követően, mert csak az volt a fontos, hogy Jézust vérvonala igazolt legyen, és láthatóvá váljon, hogy Dávid leszármazottja volt. De Isten pontosan tudja, kik azok ma a világban, akik Dávid leszármazottai. „Külön Dávid házának nemzetsége, külön Nátán házának nemzetsége” – Nátán prófétáról van szó, aki meglátogatta Dávidot, miután Betsabéval hált, férjét pedig megölette. „Külön Simei nemzetsége” – amikor Absalom kiűzte Dávidot Jeruzsálemből, Simei kővel dobálta Dávidot, és igencsak megnehezítette a dolgát. Ma is vannak leszármazottai, akik kővel dobálnak másokat és megnehezítik az emberek dolgát. Blokádot emelnek Jeruzsálemben, kőrakásokat építenek a szombatnapon, és ha el mersz arra hajtani kocsival, megdobálnak kővel Simei leszármazottai.

70mins